Béres Attila

Ottó megfürdőzése

az Élet a kastélyban mesés könyv részlete

Miszerint a kastély nem is kastély, csak egy romladozó kúria, de toronyszobával. Hárman élnek benne: úrnője Otilia, ki hol hercegnő, hol árva leány, és nem szorul idegen történetekre. Ottó egy itt rekedt hűséges katona, többszáz éves védelmi hagyományokkal. Chantal többnyire macska képében uralja a lakók életét, legalábbis sok mindenre képes.

Otilia fürdeni készült. Forró vizet engedett a kádba, aminek peremén lugasrózsák nyíltak.

Először a Fin de Siècle 1800-ból tett egy kupaknyit, aztán megszórta Shalom al Jazira elixírrel, aztán egy kis ránctalanító bőrfeszesítőt, Java Alkonycsillaga habzókrémmel, utána Északfénye porított fókamájbalzsam (legalábbis erre esküdött a vándorárus a tévében, részletre, házhoz szállítva) végül valami sötéten tükröződő Orosz Lélek habosítóval feldúsította.

Ottó a kulcslyukon figyelte.

Chantal szólalt meg mögötte: megmondalak!

Mi van?

Befújlak, feljelentelek, beárullak, besúglak, kinyírom a renomédat, nincs esélyed, estére meghalsz.

Ottó megmarkolta a mindig a derekán hordott gyilkos háromélű velencei tőrét, melybe a legvéresebb hódító dózse neve volt vésve: *Cesky Krumlov Památnik,* de nem mozdult el a kulcslyuktól: Mit nyervogsz?

Hogy KUKKOLSZ!

Ottó ismerte az életet, zord katonaévek tizedei álltak mögötte. Tudott nyilazni, lova patájával füvet szántani kanyarban, elrabolt szüzet csónakból menteni, alvás nélkül őrt állani 24 órát. De az élet egyéb furcsaságaiban nemigen.

Én nem kukkolok.

Kukkolod a HERCEGNŐT!

Nem kukkolom! – suttogta, hogy visszhangzott a folyosó.

De kukkolod, ocsmány haramia.

Valóban sokan összekeverik a jó lovagokat az útonálló fosztogatókkal, na de ilyet feltételezni szándékosan, Chantal-módra?

Nem kukkolok.

Akkor az mi? Kulcslyukon át!

Tudományos megfigyelés!

Aha! Még a sarkantyúd is belepirult. Még hogy tudomány? A te tudományod?

Ottó tudta, hogy Chantal nem árthat neki. Egy szellemi lény, egy vézna szemüveges egyén, aki gyakran macskaformát ölt, és úgy is viselkedik, másképpen szólva macskabőrben tetszeleg, ráadásul Rózsalugas a neve? De aggódott, hogy hátha mégis, egy kicsikét mégis – ki tudja. És eszébe jutott a Rettenetes Cseh Lovag is. Meg a látszat.

De másfelől meg tudta, hogy ő a kastély rendíthetetlen őre, egy négylábú esélytelen vele szemben.

Viszont Chantal nem csak egy macska a szó Cicus, Cilimili, Cicóka, Macskosz, Tépettfülű, Alfakirály értelmében, még csak nem is Perzsia Aranybundás Álomistennője, hanem LAKÓ, pontosabban együtt-lakó, rátapadás-együttélés-összenövés-megszabadulhatatlanság, állandó részese az életnek. Rosszabb, mint a rokon, a családtag, vagy akármilyen vérségi összefüggedelem, rosszabb, rosszabb, nincs mérlegelés és nincs szabadulás.

Akkor viszont?

Néha sürgetően érezte, hogy beszélnie kellene valakivel. Évtizede nem is hord sarkantyút. Amióta elveszett a lova, ékes szép csillagos paripája a Nagy Mocsári Csatában.

A gebéd rég éhen döglött, és miattad! – dorombolja mögötte egy bársonyosan intrikus hang a metszően gyilkos igazságot.

A Lovagoknak szent céljaik voltak, Arthur király feleségének a zsebkendője, meg a Grál, meg Jeruzsálem visszafoglalása, de Ottó csak egy Ottó, csak egy dragonyos. Hiába reng lépteitől az egész várkastély a kínzókamrától a toronyszobáig.

Chantal kacagva elugrott Ottó odahajított dobóköve azaz parittyalövedéke elől. Megint egy bizonyíték, hogy a dragonyosok nem értenek semmihez, csak legázolni mindent, ami az útjukba kerül. Nem akkora öröm kibabrálni velük. Persze, hogy nem kukkol. Ahhoz túl lovag. Tudjuk ezt jól.

Chantal csak figyelt. Otilia szépítőszerei az ő számára túlságosan tolakodóak, agresszívek, orrba mászók voltak. De Ottó kétségkívül apránként lopkodott belőlük. Egy lezárt borosüvegbe összeöntötte, és csak pillanatokra merte kinyitni. Mit akarhat kezdeni ezzel... Hogy majd talán hatalmas arab dzsinné változik a kotyvalék? Vagy minden eddiginél erősebb egérirtót tervez? Az egérirtó veszélyes a táplálékklánc miatt. A természet örök körforgása hatalmas misztérium, még a legképzettebb terapeuta sem képes felfogni, csak a galaktikus palacsinta szélét harapdálja,

és kerüli a témát, majd átvált anglo-latinra, ha mégis sarokba szorítják a kérdéssel. Az új orvosi nyelv ugyanis rég elfelejtett egyetemi tanulmányok latinjából, és az orvoslátogatók agresszív prospektus-angoljából tevődik össze. Nyjuropatiö, pszájhoszomötikk, kognitivfídbek, dzsenerölpájbloking, hájper-afrodiziköl-szindrom…

Az örök körforgás, táplálékklánc, laborkísérletek, meg a terapeuták csődje, gyakorlatilag az a tény, az valódi tény, hogy a méreggel megölt rágcsáló mérgezett húsa bekerül a gyanútlan macskaféle gyomrába. Persze Chantalnak van menekülési útvonala, éspedig, hogy nem muszáj állandóan macskának lennie. És az emberiség? Az emberiség meg annyi mindent összezabál!

De erre a vádaskodásra már Ottó suttogása végigsüvít a folyosón, ki a zárt ablakon, és szétriaszt egy csapat éhes seregélyt:

– Semmi nincs lezárva. Amíg élünk, semmi nincs lezárva. És a macskák se örök életűek.

– Lélekvándorlásról, levitációról, örök körforgásról nem hallottál, mi? Nem, mi? Hát ezért vannak tele a harcterek szétrozsdásodott vértes katonákkal.

Miért, kérdezte Ottó az esti alkonyatban, miért, hogy az emberek nem képesek békében élni egymással? Még a macskává változgató emberek sem. Ezt éppen te kérded? – károgta rá röptében egy arra szálló varjú – Nézz már magadra, kukkoló – és sokáig Ottó fülében csengett durva nevetése.

De végül eljött a nagy nap. Otilia őzgidákat ment tutujgatni (később kiderül, hogy nem őzek, hanem kecskék, de gidának többnyire legalább gidák). Chantalt a Területi Felis silvestris catus Uralkodó Szenior Nagytanácsa meghívta tisztújító kongresszusra, és nagyon fájt már a foga a főfelügyelői tisztségre pénztárnoki megbízatással. Kiürült a kastély.

Ottó még egyszer átolvasta az őrző-védő dragonyos kötelmeit:

– soha nem veheti le a vértet, mert az ellenség bármikor támadhat – eszébe nem jutott levenni

– köteles önmagát és teljes fegyverzetét tisztán, harcra kész állapotban tartani – minden vasa csillogott, még egy bolha is seggre esett volna a vértjén

– hűséges legyen és emberségesen gondoskodjon az őrzésére bízott emberről, annak állatáról, és minden jószágáról – a hűséggel sosem volt baj, az ajtók meg fiókok néha összetörtek, amikor véletlenül nekik ütközött, de sohasem szándékosan.

Felkészült.

A borosüvegben összegyűjtögetett anyagok időközben zavaros lévé érlelődtek. Az egészet beleöntötte a forró vízzel teli kádba, és az üres üveget, amúgy Chantal módra, kidobra az ablakon.

Amikor a kádba ereszkedett, nagymennyiségű víz ömlött a padlóra. Ebben a pillanatban a távoli farmon egy szelíd gidácska belekapott Otilia kezébe, és egy piros vércsepp a földre hullott. A bűnös kiskecske ezután Otiliához dörzsölte fejecskéjét. Az úgyszintén távoli macskakongresszuson Chantal az átsuhanó látomás miatt egy pillanatra kiesett ambiciózus szerepéből, és azt suttogta maga elé: ez teljesen hülye, na de ennyire?

Ottó lelkét a kádban fokról-fokra valami megmagyarázhatatlan melegség töltötte fel. *(A „valami megmagyarázhatatlan" kifejezés szerényebb képességű íróknál gyakran előforduló minősítő jelző, amúgy szakmai képtelenség.)*

A valami megmagyarázhatatlan, legalábbis Ottó szintjén biztosan megmagyarázhatatlan melegség elandalította, végtagjaiban soha nem érzett bizsergés támadt, a melegség a szívéig kúszott, szemét behunyta, és megbocsátotta az emberiség minden bűnét. Majd elszunnyadt. Álmában a Rettenetes Cseh Lovag egy kupa Straropramen sörrel és hőszigetelt táskájából elővarázsolt finom knédlivel kínálta. Ő pedig véres hurkával és badacsonyi borral viszonozta. Hanem amikor kezét emelte volna, hogy igyon egy korty sört, recsegés támadt, és nem tudta mozdítani a kezét. A recsegésre felébredt. Egyáltalán, mozdulni se bírt. Gyönyörű páncélját rozsda borította, különösen a hajlatoknál és a finoman megmunkált eresztékeknél. És nem tudott kiszállni a kádból, sem elsüllyedni férfias halállal.

Chantal intelme: szétrozsdásodott vértes katonák a világban. Minő dicstelen elpusztulás.

Későre járt már. Otilia és Chantal tanakodtak fölötte. Ki mondta neki, hogy teljes páncélzatban kell fürödni? Ez igaz, senki nem mondta. De arra se hívták fel soha a figyelmét, hogy páncélzatban semmiképp sem tanácsos fürdeni. Chantal szeme megvillant: tudatlanság, dölyfösség és nagyravágyás, ez ő! Személyzetnek tisztálkodásra ott az udvari kút! Majd egyenesen Ottó arcába: Nem megmondtam, hogy a kukkolás ártalmas dolog?

Otilia megsimogatta Chantalt: Ne bántsd! Az önbecsülés magában is elég ingatag jószág, külső segítség nélkül is könnyen megtörik. Bár ezt te nem igazán ismerheted. Most pedig meg kell bontanunk a falat, és darut kell hívnunk Ottó megmentésére.